

Vec nedelju dana sam kulturni građanin sela Starčeva (kako bi to nastavnik Vlasta umeo da kaže) u Barseloni. Razmišljam, možda je vreme da se obiđe i neki drugi kutak i zaviri u neki drugi grad neke evropske zemlje. Svestan da su temperature malo severnije u minusu, razmišljam koliko mi je to pametna ideja. Ipak sam se navikao na ovu zimsku špansku temperaturu od 15 stepeni u plusu. Možda ipak treba da se ohladi malo glava, vratiću se Barseloni uskoro.

Pre nego što sam krenuo na proputovanje učio sam češki jezik par meseci. Reših da će moja sledeća destinacija biti Prag. Pravim planove za pokret i opraštam se od društva koje sam upoznao uz svima poznatu rečenicu "I'll be back", sam Arnold bi mi pozavideo. Malo tuge, jer ipak

ostavljaš nekog i nešto iza sebe, svestan ipak da se vraćam pa mi ne pada toliko teško. Sedam na metro, ulazim na aero-bus i idem pravac aerodroma, terminal 2, isti onaj na koji sam stigo pre nedelju dana. Sada malo iskusniji sa snalaženjem na belosvetkim aerodromima. Nervira me prolazak kroz skener, jer to znači da moram skinuti kaiš, povaditi sav sadržaj torbe tj. raspakovati i spakovati se. Procedura je procedera, pa ovu kao i svaku moram da ispoštujem. Čekam u delu aerodroma koji zovem "ničija zemlja". Ne znam da li je to samo kod mene ali tu nekako imam osećaj da vreme stoji. To je jedan ogromni hodnik, kome se ne nazire kraj, sva sreća pa imam sat. Iako sam imao sat nešto mi i nije pomogao, umalo da propustim avion, ulazim poslednji.

Jeeeeeij, druga vožnja avionom, pravac ledeni Prag! Informisao sam se pre nego što sam krenuo i saznao da je trenutna temperatura u Pragu - 10. Razmišljam na trenutak, ah pa da šta je to samo temperaturna razlika od 25 stepeni celzijusa. Ne znam što da li možda što sam većito bio hronično neispavan ali čim sam seo u avion počinje da mi se kunja. Dobih sedište sa viškom prostora za noge, ali kao i uvek u životu ništa ne dolazi bez nekih dodatnih obaveza. Saznajem da se nalazim pored otvora za evakuaciju u slučaju nesreće i dobijam instrukcije od strane stjuardese, koju ručku povući i šta učiniti. Nisam vam rekao da se sve ovo dešava oko 23:30 sati, što je to sada toliko bitno, pa ne znam ni sam, možda što nisam rezervisao nikakav hostel a stižem u Prag negde oko 2:30 iza ponoći. Mislim da bi Don Kihot od Manče pozavideo na mom duhu za avanturu. Eh da mi je jedan Sančo Pansa, makar samo da mi nosi torbe. Slećem živ i zdrav ali malo uspavan, izlazim iz aviona i sada razumem da je ono moje brojanje celzijusa bilo samo brojanje, a ovo sada što sam u debelom minusu totalno dve različite stvari. Brrrr, temperatura je nepodnošljiva a ja u patikama. Jedina stvar koja mi "čuva glavu" je kaput. Onako u sebi govorim: "hvala bogu što sam ga kupio". Sedim palim lap-top i gledam kako stići do centra, i obaveštavam svoje prijatelje putem "fejsa" kako sam stigao živ i zdrav i žalim se koliko mi je u stvari mnogo hladno. U mom gledanju i "fejsovanju" zaboravljam da mi je jedina torba ostala nepreuzeta sa one mašine gde izlaze torbe. Primećujem to tek kada se neki radnik približava, verovatno u nameri da je uzme ili možda misle da je neka teroristička torba. Jedna

bitna stvar - u Češkoj ne važi evro, a naći menjačnicu sa dobrim kursom još na aerodromu nemoguća stvar a dodatna otežavajuća okolnost, treća smena i ništa ne radi na aerodromu. Nalazim neki automatski menjač i menjam novac. Ne savetujem vam da to radite, jer je na ovakvim i sličnim mašinama kurs veoma nepovoljan, mene je skratio za 400 kruna. Budući da je zvanični srednji kurs bio 25 kruna za jedan euro, skinuše mi kožu s leđa. Skupljam hrabrost da izađem ispred aerodroma na hladnoću, još malo da skupim toplote pa izlazim. Igram ispred vrata, cupkam, duvam u ruke i osmatram okolini, trebalo bi naći tu stanicu. Stojim već nekih 15 minuta u redu za kupovinu karte, ne nije nesposobna šalteruša već nesposobni Česi da naprave normalan aparat za prodaju karata. Gledam ga a gleda i on mene, razmišljam kako ne bi bilo loše ovde otvoriti kurs za strance i uzimate debele pare. Nekako uspevam da kupim kartu, naravno kusur ne dobijam iako sam ubacio 50 kruna, ma jok šta ima i da mi daje kusur kao da mi još i to treba da mi cepa džepove. Rešili ljudi da mi sačuvaju pantalone, o kako li su samo plemeniti. Stižu dva autobusa jedan moj i jedan koji nemam pojma kuda ide, ulazim u svoj autobus i vozimo se pravac centar Praga. Sneg, svuda снег, razmišljam kako sam se nekada oduševljavao istim, a kako bi ga sada rado menjao za još 10 dana u nekom toplom španskom gradu ili bilo kom malo južnijem sa kojim podeljkom više. Zanimljiv je grad, to primećujem iz autobusa, malo manji, manje osvetljeniji ali lepo skockan. Smejem se jer vidim Čak Norisa na ogromnom bilbordu. Osvrćem se oko sebe i vidim kako ostaje sve manje i manje ljudi sa torbama, verovatno izlaze ranije imam ja još da idem do te stanice. U jednom trenutku autobus staje i šofer me obaveštava da je poslednja stanica, gledam oko sebe mrkli mrak šuma. Pitam ga za metro stanicu, a on meni da je u centru i pokazuje mi da izađem iz autobusa.

(nastaviće se)